

Hodnocení bakalářské práce Michaly Fornouzové *Obraz severních Čech v prózách Jana Pelce a Jiřího Švejdy.*

Práce nabízí komparaci dvou pohledů na život v období tzv. normalizace v lokalitě svým způsobem výlučné – v Podkrušnohoří (od Ústí, Děčína, Litvínova přes Kadaň po K. Vary); dvojí příběh inspirovaný dvojakou reflexí situace v socialistické republice (situace sociální, politické a „zástupně“ i ekologické), dva příběhy lidí z opačných pólů společnosti – totálního ztroskotance Olina (J. Pelc) a „vzor mladé generace“, československého reprezentanta v ledním hokeji, muže „na výsluní“, Viktora Vágnera. – Oba autoři vybrání, neb nabízejí programově a prvoplánově (u Švejdy přece jen poněkud rafinovaněji) protichůdné komunity a jejich představitele, nejen ony „reprezentativní“ (Olin – Vágner), ale též nezbytný hrozen komparzistů, dokreslujících či dotvářejících tvůrčí záměry obou autorů. Pro úplnost dodejme, že oba texty (... a bude hůř a v případě Švejdově I. i II. díl Molocha) vznikaly ve specifických situacích: exilový Pelcův v Paříži s účelem „vyloudit“ snad soucit mezinárodní (?) veřejnosti s „vydědenci“ nucenými žít v oné „Biaře ducha“ na straně jedné, a „optimisticko - realistický“ obrázek normalizačního literárního hitmakera signalizujícího že není sice vše v pořádku zcela nejlepším, ale zato vše je na správné cestě ke zdárnému konci.

Žel! Tento i podprahový tonus práce pouze naznačí, stejně jako mnohé další možnosti konfrontace – samotné příběhy, prostředí, postavy (jakkoliv některé byly zřejmě předurčeny autory sehrát roli významnější), konflikty – vše toliko v náznacích, byť - přiznávám - nejednou vcelku výstižných. V práci postrádám především důrazně vytyčený onen ústřední konflikt, sídlící v hlubině obou textů: nesmiřitelnost i jistou primitivnost (zjednodušení) obou úhlů pohledu: v Pelcově románu je vše české špatné (kromě piva a některých kumpánů), odporné, hnusné a ještě horší, u Švejdy zase nacházíme onen pohled „normalizační“: ano, není všechno nej..., ale my víme, jak na to... Zde se nacházejí ony pomyslné „schůdky“ k sestupu k hlubinnému smyslu obou textů, k rozporům antagonistickým u Pelce a řešitelným naopak u Švejdy, k dvojímu (a samozřejmě zcela opačnému) pojetí dobrého, zlého, tolerantního, nutného; oba autoři stojí na opačných pólech společenského spektra prostě představují dva protichůdné světy hlavními protagonisty počínaje přes štafáž poskoků, posluhovačů, nevinných obětí a komických figurek po ochránce pořádku s odporem odmítané (Pelc), či věcně respektované a přijímané (Šveida).

Jako velmi zdařilý mi přichází výčet motivů, což však žel nebylo hlavním záměrem práce, přesto – pokud již, bylo možno jich využít zejména mnohem funkčněji, mohly posloužit k analyzujícím komentářům, charakteristikám; stejně tak jsou pouze načrtnuty charakteristiky postav, jimiž právě bylo možno přesněji definovat postavy hlavní (Bejbina, Viktorovi rodiče, Aleš) případně poukázat na umělecké nedostatky (účelovost) v jejich konstrukci samotnými autory.

Práce není prosta také nedostatků pravopisných či formálních.

Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji klasifikovat jako velmi dobrou až dobrou.

V Plzni 17. 7. 2016

Jiří Staněk

